

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

XX/2004/1 – Jaro

Kukátko je ve 20. ročníku, poesie do jara, indexy žízně, okénko do Absurdistánu, čeští „kmoťři“ a děti v Peru, historie, kultura, sport.

DOB-Invest a.s.

tel: 2 5771 2630, 2 2188 4850

fax: 2 5771 2398, 2 2188 1860

Palackého 541

252 29 Dobřichovice

e-mail: dob-invest@volny.cz

www.dob-invest.cz

**pronájem nebytových prostor
připravujeme prodej dalších bytů** ... u *Dobřichovicích*

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

**nabízí využití prostor bývalého statku
- KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU -**

**možnost pořádání menších koncertů,
divadelních představení, společenských akcí,
školení, seminářů,
obchodních a prezentačních akcí**

Pronájem sálu Dr. Fürsta

pronájem sálu bez přilehlé místnosti - velikost sálu 78 m ²	200,- Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) 104 m ²	250,- Kč/hod.
pronájem piana	50,- Kč/hod.
pronájem židlí (vybavení sálu jako hlediště)	50,- Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50,- Kč/hod.
provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích	- individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 5.května 3, 252 29 Dobřichovice

Ing. Magda Havlíková

tel. 2 5771 1031 (byt), 602 660 960, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

DOBŘICH s.r.o., Dobřichovice

**nabízí možnost inzerce
- V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU -**

**časopis vychází jako občasník,
obvykle čtvrtletně v březnu, červnu, září a prosinci**

Bližší informace:

Dobřich s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice, PhDr. Jiří Matl, Ing. Daniel Havlík
tel: 234 612 322, 2 5771 2050, e-mail: gegorius@centrum.cz, daniel.havlik@alkona.cz

REDAKČNÍ RADA ČASOPISU

UVÍTÁ TĚŽ PŘÍSPĚVKY EXTERNÍCH DOPISOVATELŮ

na výše uvedených e-mailových adresách

nebo na adrese J. Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice

JARNÍ ZASTAVENÍ S BÁSNÍKY STARÉ ČÍNY

OTÁZKA A ODPOVĚĎ

Kdosi se ptal,
proč žiju zde,
v hlubokém klínu
zelených hor.

Neodpovídám,
usmívám se,
v srdci mír.

Plynoucí vody,
květy broskvoní
beze stop mizí
v tajemné dálky.

Kolem je jiná zem
a jiné nebe,
než znají
lidé pode mnou ...

Li Po

NÁVŠTĚVA U TAOISTICKÉHO MNICHA ČCHANGA OD JIŽNÍHO POTOKA

Podél stezky nad jižní strží
v hebkém mechu nalézám
stopy dřeváků.

Bílý oblak jako by tiše spal
nad klidným ostrůvkem.

Branku osiřelou zarostlo dávno
divoké býlí,
vlahý déšť provoněl
koruny borovic.

Stoupám po úbočí
až k prameni bystřiny.

Cítím, že tady,
mezi kalichy vodních květů,
je pravda života.

Tváří jí v tvář
pojednou nevím,
nač bych se ptal.

Liou Čchang-čching

VZPOMÍNKA

Když tady byla
jako by květy
plnily celý dům.

Zůstaly po ní
jen prázdné stěny.

Vyšívané pokrývky
stále jsou stočeny
na jejím lůžku,
nikdo se jich dosud nedotkl.

I po třech letech
vydechují ještě
její tajemnou vůni.

Tak daleko ode mě,
a přece tak blízko ...

Blízko tak,
a přece nikdy zpět.

Mrtvé listy
padají tiše
na chladnou zemi.

Myslím na ni:
Bílá rosa
na hebkém mechu.

Li Po

VĚNOVÁNO POUSTEVNÍKOVI CCHUEJOVI

Stezka bylinami provoněná
se hrouží do rudého mechu,
okénko na horách se utápí
v záplavě zeleně.

Závidím ti tvé číše vypité
uprostřed květů,
z nichž motýli volně přelétají
do tvých snů.

Čchien-ti

(Přeložil F. Stočes)

Vážení čtenáři,

na Vánoce už zbývají jenom hezké vzpomínky, Hromnice daly pokyn k uložení betlémů k letnímu spánku, Masopust se mohl s fantazií a recesí, vzduch přináší občas jemnou vůni jara, leč dávákuje ji skrovně až stydlivě, kosové to občas zkusí, jaksi zakřiknutě provokují kamarády, bratříčky i brzké soupeře a zkoušejí se pozeptat, jak bylo komu z nich v zimě, ta však jakoby stále nemínila uzavřít své letošní skóre, pročež je nám u kamen stále dobře. Přitom jsme nenápadně vstoupili do Roku české hudby (jejž jacísi Velikánové Velikánovičové v malicherné touze po stopě v dějinách nazvali nesmyslně úplně jinak ...), vzpomněli ve vší úctě v doteku nádherné hudby na Bedřicha Smetanu (no ano - vždyť se narodil v Litomyšli 3. 2. 1824 ...), poslechli si (ale jen opatrně, aby z toho zase nebyl nějaký průšvih ...) pár písniček Karla Kryla (no ano, vždyť ten pro mnoho lidí stále „nepohodlně podezřelý“ básník a bouřlivák zemřel v Mnichově 3. března 1994 ...), a naopak naprosto pominuli padesátiny dalšího vynikajícího musikanta, Pavla Klikara, zakladatele a inspirátora nenapodobitelného *Originálního pražského synkopického orchestru* a také skvělého souboru *Musica antiqua Praha*, který po sobě zanechal řadu parádních nahrávek naší i světové barokní hudby a také celou generaci dodnes aktivních a vynikajících musikantů, z nichž snad všichni již hostovali v nástupnických sestavách a souborech v naší obci či v karlickém kostele sv. Martina a Prokopa. A právě v této zdánlivě nedramatické době, kdy je jasné, že kapři si svůj rybník nikdy nevyпустí, a kdy se Evropa už nemůže dočkat, až uvítá naše zlaté nápady a šikovné ručky, vyjímáte ze svých schránek jarní Dobřichovické Kukátko. Co v něm nenajdete? Zajisté spoustu věcí, které potkáte při listování jinými tiskovinami. Co v něm naopak najdete, je vzpomínka na uplynulých 19 let tohoto časopisu, trocha veršů do jara, pokračování trvalé „debaty“ o životě v naší obci, tentokrát s poněkud absurdním nádechem, kapitolu o zajímavých osobnostech a společenstvích, spojených s magickým místem Staré pošty, i poučnou glosu o tom, jak se naši předkové bránili následkům povodní. Rovněž rozhovor s paní dr. Olgou Vilímkovou o dětech v Peru, nabídku kulturních pořadů do příštích týdnů, sportovní rubriku s tématy volejbalu, fotbalu a orientačního běhu. Přejeme Vám hezké jaro a pěkné počtení.

Redakce

KUKÁTKO VSTOUPILO DO 20. ROČNÍKU - LISTOVÁNÍ V HISTORII

V úvodním článku časopisu Kukátko v květnu 1985 se mimo jiné píše o touze vydávat obecní časopis, o jeho poslání a náplni i o rekordně krátké době přípravy prvního čísla. Z iniciativy Jiřího Geisslera ml., Vojtěcha Dyka ml. a Daniela Havlíka vznikla redakční rada, jejímiž dalšími členy se stali Jiří Růžek, Ondřej Němec, Roman Cabálek, Vladěna Nováková a Václav Hájek. Ani jeden z hlavních iniciátorů netoužil po roli šéfredaktora, té se následně ujal Ondřej Němec.

Redakční radě se podařilo zajistit i další externí spolupracovníky. Grafickou úpravu titulní strany navrhl František Bobek. Žlutá titulní stránka s vyobrazením zámku z pohledu od školy byla používána pro první a druhý ročník.

Od ledna 1987 změnilo Kukátko svůj vzhled. Na obálce v černé barvě se objevila perokresba V. Brechlera z monumentálního díla Augusta Sedláčka *Hrady, zámky a tvrze Království Českého*, vydaného v roce 1889. Celkové řešení nové obálky zpracoval výtvarník Michal Landa. V té podobě a nadále při četnosti jedenácti čísel ročně vycházelo Kukátko řadu dalších let – až do konce roku 1996.

Třináctý ročník přinesl změnu. Sice s využitím stejného motivu, ale v trochu jiné grafické úpravě, s bílým okrajem, vyšlo Kukátko poprvé na jaře roku 1997. Z měsíčníku se stalo občasníkem s trochu nepravidelnou periodicitou – vyšlo obvykle třikrát až čtyřikrát ročně.

Další změna obálky se datuje prvním číslem roku 2003. Modrozlutá obálka z dílny firmy RTM a změna dosavadního názvu „Kukátko“ s podtitulem „dobřichovický zpravodaj“ na „Dobřichovické Kukátko“ symbolizuje návrat k pevné periodicitě. Ne sice měsíční, jako kdysi, ale čtvrtletní, a to ve smyslu tradičního pojetí času v souvislosti s ročními obdobími – jaro, léto, podzim, zima. Zdá se, že toto dělení je vcelku v souladu s vnitřním životem takové komunity, jakou je obec. Tato periodicitu poskytuje rovněž možnost využít většího tiskového prostoru (32 stránek místo původních 16).

Od roku 1994, kdy Obecní úřad začal vydávat vlastní Informační list, zajišťující základní servis aktuálních a praktických informací, došlo logicky i k částečně proměně obsahu Kukátka. Základní spektrum přirozeně zůstalo zachováno, Kukátko se však díky tomu může více věnovat obecnějším a nadčasovým tématům, reflexi a rekapitulaci dobřichovického dění, historii obce, kultuře, významným osobnostem, které v obci žily či žijí nebo k ní měly nějaký vztah, a pod. Což přirozeně neznamená resignaci na zajímavý aktuální materiál a dává navíc možnost pojmout jej s větším nadhledem. Věříme, že spektrum témat není definitivní a že se podaří přinést čtenářům další cenné informace o zkušenostech odjinud, zajímavých projektech zabývajících se životem obcí jako je ta naše, o fungování neziskových organizací, občanských sdružení a pod.

Redakční rada se průběžně obměňovala. V roce 1987, kdy byli Jiří Geissler a Ondřej Němec na roční vojenské službě, pracovala v tomto složení: Jiří Matl, Jiří Růžek, Vojtěch Dyk ml., Daniel Havlík, Marcela Hendrichová (dnes Němcová), Miroslava Kolínová (dnes Člupková), Vladimír Czumalo. Odpovědného redaktora zastupoval Daniel Havlík. Pravidelným spolupracovníkem redakce byl několik let Jan Neubert.

Převratné události konce r. 1989 nezůstaly bez vlivu na složení redakční rady Kukátka. Z předchozí sestavy zůstali jejími členy po roce 1990 Jiří Matl, Vojtěch Dyk ml., Daniel Havlík, Vladimír Czumalo a Ondřej Němec, novými členy se stali Jiří Simandl a Alena Šarounová. V roce 1992 přibyla Magdalena Kadlecová, ubyli Ondřej Němec, Vojtěch Dyk ml. a Jiří Simandl. Od roku 1993 je předsedou redakční rady Jiří Matl. Redakční rada od tohoto roku pracovala ve složení Magdalena Kadlecová, Emil Calda, Vladimír Czumalo a Daniel Havlík. V tomto složení docházelo v dalších letech již jen k malým změnám – např. v roce 1998 přibyl na cca jeden rok do redakční rady Petr Musil, v roce 2001 ukončil spolupráci Vladimír Czumalo.

V roce 2002 však přece jen došlo k větší změně ve složení redakční rady. Odešla z ní sice Magdalena Kadlecová, nově však přišli Hana Škapová, Vladimír Bezděk, Jana Váňová a Petr Havlík. První tři jmenovaní jsou platnými členy i v současném složení, Petr Havlík spolupráci ukončil. Redakční rada je otevřeným kolektivem a případní další zájemci jsou vítáni. Ze všech jednání redakční rady v letech 1985–1987 existují podrobné písemné zápisy. V pozdější době se jména všech členů redakční rady začala objevovat v tiráži časopisu. Jediným ze zakládajících členů, který je u vydávání Kukátka po celých uplynulých devatenáct let, je Daniel Havlík.

Členové redakční rady dnes rádi vzpomínají na odezvu na některé články zveřejněné před listopadem 1989, na pozvání „na kobereček“ k předsedovi nebo tajemníkovi tehdejšího MNV, na tajné nahrávání příslušných rozhovorů na magnetofon v příruční tašce a strach, že se vše prozradí cvaknutím magnetofonu, až dojde kazeta, na hrozby stažením celého čísla, na vydání bílé „cenzurované“ stránky apod. Kritizovanými tématy byly mimo jiné fiktivní rozhovory s doc. Hlemýžděm, články podepisované pseudonymem R. Wagner působily jako červené trenýrky na kohouta, neboť zoufalá, až obsedantní touha zjistit pravé jméno autora působila funkcionářům na různých úrovních zjevně bezesné noci. Napínavý byl boj redakce proti stavbě nového mostu přes Berouнку, ústícího do Jugoslávské ulice, hned vedle mateřské školky a zdravotního střediska, ovzduší „houstlo“ po jakékoliv kritické zmínce o činnosti MNV. Vzpomínky na *Hlas Dobřichovic*, vydávaný na konci 60. let minulého století, vzbuzovaly na MNV zjevně panickou hrůzu, což nemohlo mít jiný výsledek, než že se redakce o svých předchůdcích snažila dozvědět co nejvíce. Ostatně exempláře se vynořily ze soukromých archivů, bývalí redaktori byli sousedy, potkávanými dnes a denně. Velmi úsměvné je rovněž probírat se historickou korespondencí. Třeba mezi redakční radou časopisu Kukátko a Místním národním výborem v Dobřichovicích. Například v dopise

z 5. 7. 1986 píše redakční rada radě místního národního výboru odpověď na dopis, v němž rada vyjádřila nespokojenost s některými uveřejněnými články. Redakční rada Kukátka v dopise vysvětluje svůj pohled na svobodu místního tisku a pomáhá si sovětskou perestrojkou a citátem z rozhovoru s akademikem Afanasjevem, šéfredaktorem listu Pravda, který se tehdy stal inspirací k debatám o řadě do té doby tabuizovaných témat. I na tom je vidět vývoj místního časopisu. Kukátko předlistopadové balancovalo na hraně mezi závislostí na finančních dotacích z MNV, ONV a dalších institucí a nezávislostí názorovou, o níž nikdy nepřestalo usilovat a kterou si v daných poměrech přece jen dovedlo nějak prosadit. Kukátko polistopadové ztratilo atraktivnost určitého nebezpečí, dostalo magický dar svobody a možnost přinášet užitečná témata a většinou i politickým tlakem nefiltrované informace. Vždy se snažilo, nadále se snaží a bude snažit nalézat způsoby, jak s tímto vzácným darem nakládat k obecnému dobrému. Obsah časopisu i jeho financování je nyní zcela v rukou vydavatele (dnes společnost Dobřích s.r.o.). Ten však ponechává redakční radě volnost ve volbě i zpracování témat, a tak obsah i rozsah časopisu záleží na umu a fantazii dobrovolných redaktorů, odevzvě čtenářů a aktivitě externích dopisovatelů.

Všem, kteří se na přípravě uplynulých ročníků Kukátka jakkoli podíleli, ať už jako členové redakční rady nebo inspirátoři či autoři textů, přepisem, korekturami nápady, radou, záštitou i kritikou, všem pomocníkům při pracném skládání a sešívání, roznášení, distribuci, prostě všem, kteří na Kukátko za těch dlouhých i ďábelsky krátkých 19 let a 20 ročníků nezanevřeli, patří vděčnost a pokorné poděkování. Též čtenářům za zájem, trpělivost a toleranci.

Po letech vydávání cca 500 čísel jedenáctkrát ročně a jejich prodeji na stáncích vychází v posledních letech Dobříchovické Kukátko nákladem cca 1.200 kusů a je zdarma distribuováno do všech domácností. Pokud ho neobdržíte vždy v polovině března, června, září a prosince, ptejte se po něm u své poštovní doručovatelky.

Na spolupráci a odezvu i v dalších letech se těší Vaše

redakce

INFORMAČNÍ MÍSTA PRO PODNIKATELE – INFORMACE ZDARMA

Připomínáme existenci projektu Hospodářské komory ČR a fungování sítě Informačních míst pro podnikatele na většině okresních hospodářských komor. Pro podnikatele okresu Praha-západ je k dispozici InMP na Hospodářské komoře okresu Praha-západ na adrese Podskalská 19, Praha 2, tel: 221 982 237, 221 982 473, 603 861 712, e-mail ohk@hkpz.cz. Kontaktními pracovníky jsou v současné době Jan Kašpar a Hana Mrkáčková (neplatí již kontaktní spojení na J. Markla uvedené v minulém čísle).

Na uvedenou adresu se můžete obrátit osobně, telefonicky i mailem. Na Vaše dotazy z oblasti podnikatelského prostředí, legislativy, vztahu k EU a další zajistí uvedení pracovníci odbornou odpověď v rámci informačního systému a sítě oborových informačních míst HK ČR. Informace obdržíte zdarma. Neváhejte se zeptat.

Daniel Havlík

Z NAŠEHO ŽIVOTA

JÁRA CIMRMAN NA PRIMĚ

Z předpovědi počasí na Primě jsem se nedávno dověděl, že v následujících dnech bude v Čechách panovat index žízně pátého stupně. Trošku mě to polekalo – když člověk neví, co něco znamená, předpokládá obvykle, že dojde spíše k nejhoršímu než k nejlepšímu, a začne hledat způsoby, jak dané hrozbě čelit. Původně jsem se chtěl odebrat do nejbližší restaurace a tam žízeň hasit do té doby, než se poměry stabilizují, ale usoudil jsem, že pátý stupeň třeba znamená, že žádnou žízeň mít nebudu, a co bych tam pak dělal? A tak jsem nad tím začal dumat.

Žízeň obvykle mívám malou nebo velkou, případně nemám žádnou; nenapadlo mě ještě, že bych si její intenzitu mohl určovat na číselné škále nějakého žízněoměru. Také mě zarazil fakt, že stejným stupněm žízně budou napadeni všichni občané České republiky včetně kojenců a důchodců (a možná i turistů toho času u nás pobývajících), protože o žádných výjimkách v předpovědi nehovořili. A co když bude vyhlášen nulový index žízně - to se pak celý den nebudete muset napít ničeho?

Když jsem pak začal předpovědi počasí na Primě sledovat častěji, zjistil jsem, že mi udávají, nejen jakou budu mít žízeň, ale i v jaké budu fyzické kondici a jak se mi bude jezdit na kole. Nevím, jaké zkušenosti mají s těmito indexy jiní televizní diváci, ale ty moje jsou poněkud tristní. Několikrát mi index fyzické kondice předpověděl, že budu v kondici, a já jsem druhý den při běhu Karlickým údolím málem zkolaboval; jindy mi zase index jízdy na kole sliboval, jak dobře se mi pojede, a mě pak málem

porazilo auto. Přitom mi vůbec není jasné, zda je žádoucí, abyste pro svou kondici něco dělali, když vás příslušný index přesvědčuje, že ji máte dobrou. Divím se, že na Primě ještě nevyšli vstříc chovatelům koní, motoristům a cestujícím na železnici a nezavedli indexy jízdy na koni, autem a vlakem.

Zdá se mi, že ze všech „meteoindexů“ souvisí s počasím ještě tak index znečištění ovzduší a možná i index psychické pohody, i když se mi několikrát přihodilo, že mi doma pohodu narušili, a bylo jim přitom jedno, že podle tohoto indexu jsem narušený být neměl. Mám dojem, že všechny ostatní „meteoindexy“ nemají s meteorologií společného vůbec nic a jenom se zasvěceně tváří. Taky by mě zajímalo, jak je určují, protože pochybuju, že by se daly nějakým způsobem zjistit exaktně. A tak si představuju, že na základě předpovědi vydané Hydrometeorologickým ústavem (nebo nějakou institucí podobnou) příslušný věstec na Primě usoudí: Má-li být zítra horko, budou lidi žíznivější, takže stupeň žízně stanovím dost vysoký, dejme tomu devět. Má být zítra silný vítr? Tak to by index odnášení klobouků z hlav obyvatelstva mohl být roven deseti. A hodnoty „meteoindexů“ jsou na světě a ani jsme si nemuseli moc lámat hlavu, natožpak něco měřit!

„Meteoindexům“ však musím přiznat i něco pozitivního - na rozdíl od celé řady jiných „vynálezů“ lidem ani přírodě neškodí. Jejich užitečnost je také v tom, že tvůrčím způsobem rozvíjejí skoro již zapomenutou meteorologickou nauku Járy Cimrmana a že umožňují široké veřejnosti seznámit se s jeho povětrnostními idejemi.

HgS

* * *

ACH JO. CO 'SME TO ZAČ?

Spisovná, intelektuální forma by měla znít asi takto: Jací jsme to občané? Myslím však, že hovorová forma otázky vystihuje daleko lépe problém, o němž míním psát.

Než voda vzala lávku, chodili jsme na vlak podchodem. Potom jsme byli nuceni použít starou trasu, mnou osobně léta nepoužitou, pod zelenou strání mezi ulicemi Svážnou a Černolickou. Při jednom návratu domů mě zarazil nepořádek mezi keři: odhozené papíry, mikrotenové pytlíky, škatulky od cigaret, kelímky z nádražního automatu, závěry od lahví, ba i celé plastové lahve od limonád. Začal jsem odpadky počítat teprve kus za vývěsní tabulí, přesto byl výsledek otřesný: přes 760 kusů – slovy: sedm set šedesát, aby někdo nemyslel, že sazeč omylem přidal nulu. Na strání mezi ulicí Tyršovou a dráhou pokračoval ten „sajrajt“ ve zvýšené míře, to už jsem ztratil odvalu to počítat. Mimoto jsem si uvědomil, že na obou sledovaných místech nemohu vidět odpadky zakryté keři, listím a plevellem. Řekl jsem si, že takový Švéd, jedoucí na Západ přes Prahu, má dojem, že Češi si libují žít „v chlívě“.

Proč zmiňuji právě Švéda? Vzpomněl jsem si, jak jsme byli s manželkou zaraženi nepořádkem už na Hlavním nádraží při návratu ze Švédska, kde jsme strávili několik týdnů na návštěvě emigrovavší dcery. Ze země, kde neexistuje odhosená věc jak ve městech, tak v přírodě. Nikde nic, ani nedopalek z cigarety! Ani psi hromádka. Metaři? Ne ne! Občané. Jestli jde městský člověk vyvenčit psa, má v kapse igelitový pytlík, do nějž vsune ruku, hovínko sebere, přes něj pytlík stáhne a na nejbližším rohu odhodí do popelnice označené psí hlavou; jenže tohle by u nás šlo těžko, že? Jistě by se našel malý český člověk, jenž by si ji vzal domů ...

A proč o tom píše právě teď? Před několika dny jsem šel nádherně upravenou ulicí Pátého května, ale její „vnější úprava“ už začíná mít vážné trhliny vinou nás občanů: neexistuje jediný strom, aby pod ním nebylo něco odhoseného. Dnes, třináctého února, provedl jsem speciální přípravu pro tento článek: s tužkou a papírem prošel jsem centrem obce – a tady se s vámi podílím o výsledek průzkumu:

- Palackého náměstí: na mřížích pod stromy 39 kusů, na dlažbě 17, v parčíkové úpravě mezi keřky 66.
- Ulice Pátého května směr statek: 60 kusů na pravém chodníku, směr nazpět jen (!) 26.
- Trávník před školou na boku „obchoďáku“: 26 kusů.
- A musím zdůraznit: „vajglů“ nespočet, nejsou tedy ve statistice zahrnuty.

Podtrženo, sečteno: jenom na malém kousku obce, na malém kousku centra, odpadků 234 ks (dvě stě třicet čtyři) !!!

Dal jsem koncept přečíst příteli a ten mě poučil: Na to nemusí nikdo jezdit do Švédska – stačí zajít si do Řevnic.

Ach jo! ...

Pro Kukátko 13.2.2004

E. Geissler st.

* * *

ZAJÍMAVOSTI K ZAZNAMENÁNÍ ANEB VÍTEJTE V ABSURDISTÁNU ...?

Opět po roce (nebo po dvou?) se v Tyršově ulici na křižovatce s ulicí Krajníkovou a u nádraží objevily cedule hlásající, že „majitelem a správcem této komunikace je S.Ú.S. Kladno, cestmistrovský obvod Praha západ, E. Přemyslovny 399, 156 00 Praha 5 – Zbraslav, ředitel Jiří Kříček, tel: 257 921 462-3“.

Není obvyklé, aby majitel či správce komunikace byl takto prezentován, ale v daném případě není divu. Alespoň víme, s kým máme tu čest - eh, vlastně lépe ten slalom či tanec mezi vejci ...

Průjezd Tyršovou ulicí v Dobřichovicích a podobně i průjezd na řadě míst ve Všenorech je po letošní zimě skutečným zážitkem. Najít ve vozovce nerozbitou část téměř nelze. A je malým zázrakem, že kličkování aut mezi dírami dosud nevedlo k velkým haváriím. Absurdní? Ale kdež! Jak by mohlo být ...

Není to ovšem ještě celé. Proč? To pochopí jen ten, kdo na vlastní kůži zažije strach chodce za sebe, své děti či jiné spoluchodiče na úzkém chodníku vedle Tyršovy ulice, když vidí krkolomné manévry aut, míjejících se v jejich těsné blízkosti, zejména za tmy. Ta silnice je bránou, cedule se jménem majitele a správce pak ještě takovou malou vstupenkou do Absurdistánu. Pro ty, co něvěří: je stejnou bránou jako jiná cedule, uprostřed kolejíště na nádraží, ouředně namítající proti přechodu přes koleje. Ano, ta,

Slalom mezi výmoly

kerou dnes a denně obcházíme a míváme následující osobu v ústroji firmy, kdysi nazývané modrou armádou. V podchodu, který je jedinou a logickou možností úniku z 2. nástupiště, je buď tma, nebo voda zdola i shora, nebo vše najednou a v „lepší“ případě navíc led. Už dlouho. Dost dlouho. Příliš dost dlouho. A že se některé slabé povahy bojí pádu se schodů a podobných taškařic? „*Jóóó, to si běžte stěžovat jinam, mně to neříkejte ...*“ Zase tanec mezi vejci? Dobrá, ale takový rychlík projíždí docela rychle. Už jste někdy pozorovali, jak někteří uskakují tam, jiní jinam ... věru „veselá“ podívána. Stačí vám to (řečeno s klasikem)? Nestačí? Nevěříte? Pak sledujte komické pohyby cestujících po nezametených a zledovatělých perónech. Jak jsou někteří bázlivi a neobratní! Jak zatvrzele nechápou, že peróny (přece zajisté správně šikmé a samy o sobě kluzké) musí být při sněhu a ledu zametené a posypané jen pro část vlaku okolo prostředních vagonů. No: co je komu do vaší zlomené nohy, natlučené zadnice ...

Nebo zkuste jinou taškařici. Přijďte si do nádražní pokladny koupit čtvrtletní kupón (ještě jednou: *koupit*, tedy zaplatit, „*nechci tu slevu zadarmo*“, opět praví jiný klasik ...). Jako štamgast, pravidelný „jezdíč“, zákazník (*jeďte vlakem, příroda vám poděkuje ... oj, ojoj!*). A třeba se vám dostane informace, že kupóny nejsou (*no to si snad děláte legraci ...?! - ale ne, prostě nemáme ...*), protože je kdosi přiděluje stanici jen v jakémsi omezeném množství pár desítek kusů. Stane-li se vám to jednou, mávnete rukou a koupíte si kupón kdekoli jinde bez problémů a máte co vyprávět přátelům k obveselení. Podruhé už zahlodá červíček. Pochybností, zajisté. („*Jóóó, mně si*

Tyršova ulice u nádraží po obvyklé záplatovací opravě

nestěžujte ...“) Neviditelná ruko trhu, kde jsi? Kde jste, neustálé statistické průzkumy ve vlacích, kdo na jakou jízdenku a odkud a kam? Co ví počítač v pokladně o počtu prodaných kupónů a zaměstnanci o počtu žádostí ...? Nebo že by jen osobní smůla?

Nestačí vám to? A co když vám soukromá firma poplete objednávku a při řešení *causy* (která vám - zákazníkovi, platícímu nemalou sumu - hrozí navíc i jistou komplikací), tedy co když vám odpovědná osoba firmy místo omluvy či konstruktivního návrhu, jak věc vyřešit, „položí“ telefon s výkřikem typu: „*no to se mi snad zdá!*“? Obě dvě poslední *causy* měly sice později dobrý konec, snad přece jen vyhrál rozum, stejně ale: musely nastat? Namítnete: laciné žerty o specifikách a naší cestě k ...? Pivní tlachy a levná komunální satira? Nikoli. Žel ... Nestačí?

Tož aby se kruh uzavřel, vraťme se do Tyršovy ulice. Také se dobře bavíte při sledování přesýpání hmoty na zmíněném chodníku vedle uvedené ulice - komunikace? Když se obec pokusí odstranit napadaný sníh z chodníku, ale za chvíli je mnohem větší množství sněhu či špinavé břčky zpět díky čackému zásahu „udržovatele“ vedlejší slalomové dráhy pro platiče daní a všelikých pojištění? Pro nezúčastněné jistě zajímavé a zábavné pozorování. Už léta ... Pokud tudy nemusíte chodit, pokud třeba netlačíte kočárek či nevezete nákup na vozíku. To pak musíte na vozovku a mezi ty slalomáře. A to v těch dírách byl zatím jen sníh, až přijde voda ...

Vítejte v Absurdistánu? Ale kdež ... kde by se vzal ... Hlavně se nerozčilovat, nehasit ... Vždyť je vlastně všechno v pořádku ... Vidět přece věci v širších souvislostech ... A platit ... a ...

J. Matl

* * *

POZNÁMKA O JEDNÉ NOVÉ KNIZE OBECNÍ KNIHOVNY

Má název **OSOČENÍ** a jsou v ní pravdivé příběhy lidí z Cibulkova seznamu, které vybrala a uspořádala Z. Salivarová-Škvorecká. Není to četba oddychová – každý příběh popisuje osud člověka, který se tím či oním způsobem ocitl na seznamu spolupracovníků s STB: někdo pod psychickým nebo i fyzickým nátlakem, někdo ve snaze pomoci těm, které STB sledovala, a někdo dokonce, aniž o tom měl vůbec tušení. A proč o tom píšu? Protože si myslím, že nikomu neuškodí, když se s touto knihou seznámí; už proto, že jeden z příběhů je i příběhem jednoho z našich spoluobčanů.

HgS

OHLASY

Vážená redakce Kukátka,

chtěl bych poopravit tvrzení v posledním, předvánočním Kukátku, a to v článku na str. 5 o lípách v ul. 5. května.

Pokud je mi známo, tak obecní úřad Dobříchovice nebyl tím, kdo požádal IŽP o stanovisko ke kácení lip, nýbrž Inspekce se zajímala o tuto problematiku sama. Patrně (podle mého názoru) na základě mediální kampaně proti kácení (TV Nova – pan Klíma, nebo článek v Blesku *Barborská radnice kácí staleté stromy*).

V. Kratochvíl

Pozn. redakce: Potvrzujeme oprávněnost připomínky RNDr. V. Kratochvíla. Informaci, že iniciativa České inspekce životního prostředí skutečně vycházela od Inspekce samé, redakci telefonicky potvrdila RNDr. Zelenková z ČIŽP.

ROZHOVOR

PERUÁNSKÉ DĚTI, KMOTŘI Z ČECH A INDIÁNSKÉ TRADICE

Od března roku 2002 působí česko-peruánský nadační fond Inka, jehož záměrem je podporovat nadané peruánské děti při vzdělávání. Založila jej PhDr. Olga Vilímková, učitelka francouzštiny a reálíí Latinské Ameriky na Vysoké škole ekonomické v Praze, která působila v roce 2001 jako dobrovolná učitelka na peruánské základní škole v horské vesničce Pucamarca. Díky ní jsme již několikrát „nakoukli“ do života indiánských dětí. Tentokrát jsme si s paní Vilímkovou povídali o radostech i úskalích, s nimiž se při své práci setkává.

K: Váš nadační fond už existuje dva roky. Čeho se za tu dobu podařilo dosáhnout?

OV: V rámci projektu „Sonkoča“, zaměřeného na podporu nadaných dětí při studiu, má už téměř 200 peruánských dětí své české „kmotry“. Pro tyto děti a jejich rodiny se mění svět. Peruánské děti žijí v nesrovnatelně těžších podmínkách než naše, jejich život tvoří především práce. Jen některé mohou chodit do školy. I základní školní docházka bývá problematická. Je sice „zdarma“, ale přesto se platí zápisné, sešity, některé učebnice, povinné školní uniformy a sportovní úbory, povinné školní akce atd. Rodiče nemají dostatečné finanční příjmy - žijí převážně z pastevevství (z prodeje vlny lam a ovcí) nebo ze zemědělství (pěstují brambory či kukuřici), a tak při nejlepší vůli nemají možnost hradit dětem vzdělání. Zvlášť když bývá v rodině vyšší počet dětí. Pomýšlet na studia dítěte na střední škole nebo na ještě vyšších školách je utopistickým snem. Díky pomoci českých kmotrů je najednou tato možnost

reálná. Když dětem a rodičům sdělujeme, že i jejich dítě má českého kmotra, jejich tvář se prozáří absolutním štěstím, rodiny se objímají a pláčou. Tato zpráva jim přináší nejen jistotu, že dítě bude moci chodit do školy, ale také, a to především, naději, že dítě může žít „lepší život“. A protože mezi indiány existuje solidarita, všichni v rodině vědí, že se mají v budoucnosti o koho opřít.

Z finančních darů, které jsme dostali bez určení pro konkrétní dítě, jsme pro malé vesnické školy nakoupili školní pomůcky, ale třeba také průhledné žluté plastické desky na střechy – místo plechových – např. pro školu Racachaca, Cordillera Vilcabamba. V této škole děti neměly světlo, střecha je plechová a okna jsou zazděná, aby tudy nefoukal vítr. Do třídy předtím padalo světlo jen škvírou pootevřených dveří.

V současné době se zaměřujeme hlavně právě na pomoc školám ve vzdálených horských oblastech při vybavování školními pomůckami. Chystáme se, pokud to bude možné, ve větší míře pomáhat „ztraceným“ horským školičkám, které nemají k dispozici vůbec nic. Tam děti opravdu sní o tom mít vlastní sešit.

K: O své práci pro peruánské děti hovoříte s obrovským nadšením. Zažila jste během ní také nějaká zklamání?

O.V.: Spíše než o zklamání bych mohla mluvit o určitém smutku, když sleduji vývoj horské komunity Qeros. Možná by se na toto téma dala sepsat obsáhlá sociologická studie o tom, jaké změny vyvolal skok qeroských obyvatel z feudalismu do peruánské reality dnešní doby. Bylo by to smutné čtení. Poprvé jsem byla na návštěvě ve „ztracené“ komunitě před třemi lety. Tehdy se antropologové na universitě v Cusku domnívali, že je nemožné vstoupit do jejich naprosto uzavřené mystické společnosti, kde se život žije jako za Inků. Qeroský velekněz mě posléze několikrát navštívil, qeroská rada moudrých stála svým způsobem u zrodu NF Inka. Společně nám šlo a jde o to, aby alespoň někde zůstal zachován ostrůvek tradičních moudrostí a vztahů. Bylo utopií myslet si, že Qeros mohou být odříznuti od dnešní doby. Situace po třech letech je taková, že třetina obyvatel opustila domov a šla žít do „příznivějších“ podmínek do níže položených obcí a městeček, pole leží ladem, na dveřích se objevily zámky, někteří lidé zkouší obchodnické figle, hodné protřelého podvodníka, atd. Není to způsobeno tím, že by sem pronikali zahraniční cizinci. Ti sem ještě nezabloudí, protože cesta je příliš daleká a často obtížná. Změny u Qeros vyvolalo to, že Qeros sami sestupují často z hor a poznávají život peruánského okolí. Také zde neblaze zapůsobili ezoteričtí podnikatelé, kteří v loňském roce „vyvezli“ qeroské kněze dvakrát do USA a pracují s nimi při kursech „šamanského zasvěcování“ v Cusku. Honoráře těchto akcí a „obchodní rady“ ovlivnily peněžní vztahy Qeros velmi neblaze.

K: *Dá se vůbec zabránit tomu, aby třeba i činnost vaší nadace nepředstavovala takový „negativní civilizační vliv“ ničící původní indiánské tradice a dosavadní způsob života?*

O.V.: Všechny aktivity nadačního fondu Inka vycházejí z podnětů indiánských rad a obcí, případně učitelů škol nebo našich spolupracovníků. Veškerá naše činnost je motivována snahou pomoci s respektem k původním indiánským tradicím, tradičnímu způsobu života, k místnímu oblečení, zvyklostem a náboženství. Nechceme „vyvážet“ evropskou mentalitu a náš způsob vidění věcí do Peru. Naopak – s velkou úctou podporujeme místní moudrosti, indiánské tradice.

Velice nás rmoutí, že i v současné době dochází k působení na akulturaci indiánů, a to i ve školách, kde se například vyučuje katolické náboženství bez respektu k místním náboženským tradicím. Na venkově existuje synkretismus – spojení křesťanské víry a původního přírodního náboženství (indiáni ctí křesťanství a jeho představitele – Pannu Marii, Ježíše Krista, svaté, ale zároveň uctívají přírodní božstva – Matku zemi, duchy hor Apu). Jen málokterý učitel vychovává děti k úctě vůči indiánským tradicím, předkům a místním hodnotám.

K: *Jak se tedy snažíte podporovat uchovávání tradičních indiánských zvyklostí a řemesel?*

O.V.: rámci našich aktivit, především v dobrovolných zájmových kroužcích pro děti, se snažíme vychovávat děti i jejich rodiče k sebeúctě, k respektu k jejich vlastní kultuře. Např. v přírodovědném kroužku bude bylinář – šaman učit děti používat léčivé byliny, paní z Pucamarky učí děti spřádat vlnu a tkát tradiční textilie. Jejich výrobky - panenky nebo repliky kipu (uzlíkových účetních záznamů Inků) prodává pan Hrbek, který nám ve svých prostorách poskytuje azyl pro nadační kancelář, v obchodě Latinská Amerika bez jakéhokoli zisku. Částku, kterou zaplatím já za panenky v Pucamarce, zaplatí český zájemce v obchodě. Snažíme se takto zajistit našim dětem odběr.

K: *Když mluvíme o tradicích, mají se peruánské děti také možnost dovědět něco o české kultuře?*

OV: Právě teď připravujeme putovní výstavu ručních prací z České republiky. Česká tvorba bude vystavena ve školách, které jsou nějakým způsobem v kontaktu s Českou republikou – žáci školy mají české kmotry, dostávají podporu v rámci projektu Vesnická škola, místní škola má sesterskou školu u nás atd. Školy jsou jakýmsi kulturními středisky obcí a my bychom rádi jejich prostřednictvím poskytli peruánským indiánům příklad a povzbuzení – chceme ukázat, že si v naší zemi ceníme tradiční práce a stále ještě udržujeme tradiční zvyky, že se ani oni nemusí stydět za „své indiánské“ tradice. Proto jsme se rozhodli pro zastoupení České republiky tradičními předměty a fotografiemi z tradičních českých svátků.

Dovolila bych si poprosit naše příznivce: pokud byste nám mohli darovat nějaký kvalitní ruční výrobek - typické malované velikonoční vajíčko, vánoční ozdobu, např. zdobený perníček, vyšivanou dečku, keramickou nádobu, část kroje, fotografie z folklórní slavnosti..., byli bychom vám velmi vděční.

K: Děkujeme za rozhovor a ještě připomeneme, že podrobné informace o projektech a kontakty na NF Inka najdete na stránkách www.peru.cz/inka, případně v kanceláři NF Inka (Milady Horákové 32, Praha 7, v prostorách obchůdku Latinská Amerika každé úterý od 10:00 do 16:00), kam také můžete donést své příspěvky na výstavu českých ručních prací.

Připravila H. Škapová

Z HISTORIE

HOSTINEC STARÁ POŠTA (dokončení textu z minulého čísla)

PRVNÍ POŠTA V DOBŘICHOVICÍCH

O první poštu v Dobřichovicích se postaral pan **Tomáš Kottnauer**, který v roce 1869 navrhl obci, aby tu zřídila poštovní úřad, a protože ovládal velmi dobře němčinu, byl ustanoven prvním poštmistrem. Za poslíčka si vybral poctivého muže, pana

Objekt „Staré pošty“ na křižovatce Pražské a Vítovy ulice, jak ji znají pamětníci.

Podhoreckého, který dlouhá léta roznášel dopisy a balíky po širokém okolí, do Všenor, Mokropes, Vonoklas i Karlíka. Po jeho smrti se stal listonošem jeho syn.

Pan Tomáš Kottnauer žil ve stavení č.16, které dnes již neexistuje (Palackého ulice naproti nákupnímu středisku). Byl to zdatný mistr ševcovský. Vyučil se zdárně řemeslu. Procestoval kus světa, kde se ještě více v řemeslu zdokonalil, neboť byl čiperný, pilný a chytrý. Nabil i značného vzdělání, což vše po návratu domů dokonale zužitkoval. Kromě ševcovské dílny, kde zaměstnával několik dělníků a učedníků, si zavedl obchod s kůžemi a ševcovskými potřebami, výrobu ševcovského lepu (popu), později zřídil kupectví a dokonce vinárnu. Jeho první žena pocházela patrně z rodu Novákových, a když mu zemřela, oženil se s Toničkou Šúrovou z Letů. Po jeho předčasně smrti - zemřel na zánět mozku - převzal poštu jeho syn *Josef* a jedna z jeho dcer. Syn Antonín vystudoval a stal se úředníkem na dráze.

Po *Josefu Kottnauerovi* tu poštmistroval pan *Fiala* a po něm *František Procházka*.
(*František Havlík, školní kronika, 1.díl*)

RODINA PETRÁKOVA A SPOLEČNOST CHUMÁČ

(*Ze vzpomínek p. Miloše Frýdla*)

V šenkovně Na Staré poště se scházívala stolní společnost. Mluvílo se o všem, co přinášel čas a někdy byla i legrace. (Karbaníci sedávali u jiného stolu.) Členové společnosti si s sebou přinášeli hudební nástroje a pro svoje potěšení začali muzicírovat. Založili spolek Chumáč. Měli na almárce stojánek s tímto názvem a rovněž vlastnili razítko, jímž si označovali např. i notové zápisy. Naposledy snad Chumáč účinkoval při odchodu jeho člena pátera Hradce do Turska, kdy mu zahráli naposledy píseň „Loučení, loučení ...“

Ve stolní společnosti sedávali např.: pan Nosek, bývalý rolník, tchán starší Petrákovy dcery Marie; pan Landa, rolník, tchán dr. Fürsta; pan Hruška, strážmistr ve výslužbě; pan Havlík, mlynář a dlouholetý starosta Sokola; pan Voříšek, otec paní Lídy Gemperlové; páter Hradec, křížovník a místní farář; pan Kyrášek, vedoucí technik v tiskárně a nimrod; pan Karman, vrchní inspektor ČSD a nimrod; pan Bartoušek, strážmistr; nadlesní Liebl; pan nadlesní Jakeš; plukovník v. v. Kašpárek; pan Palacký, úředník; MUDr. Tayerle a pan Geissler. Každý den se zastavil pan Procházka z Karlíka v nezbytné buňince, polír od firmy Nekvasil. V létě sem zavítal pan Procházka, majitel firmy Elida, který rád maloval a složil hudbu k baletu Král Nitka, jež se hrála občas v rozhlase, dále dr. Zukriegel, znalec norských fjordů, a hlavně profesor z pražské konzervatoře Pavel Dědeček, pan Kadet, ředitel Výchovny, a sympatický pan Mudra, učitel z Výchovny.

PETRÁKOVI

Starý pan *Tomáš Petrák*, majitel hostince Stará pošta ještě před II. světovou válkou, pocházel z Líšnice. Byl menší postavy, s bříškem, s nízkým ježkem, usměvavý a hned zas cholerik, třeba když vyhasla děvčatům kamna a on potřeboval horkou vodu na „kafara“. Paní Františka Petráková, tělnatější, se šaty a zástěrou až na zem, byla dobračka od kosti, šourala se v bačkorách po domě. Za svobodna se jmenovala Kulhavá a pocházela z Černošic, z dnešního hotelu Kazín. Byla velmi skromná a nenáročná. Když byla bída a nedostatek masa (za války), podávala hostům maso, ale sama se odbývala „culifindou“ z náhražkové kávy a suchým kouskem chleba nebo rohlíkem.

Na Staré poště byl i biograf. Uprostřed sálu byla umístěna plechová promítací kabina. Dávaly se tenkrát němé filmy, např. Ben Hur, Královna ze Sáby, Poslední mohykán a Chaplinovy grotesky. Před plátnem hrál několikačlenný orchestr, notové pultíky byly osvětleny žárovkou. Než byla postavena sokolovna, tak se v zimě v sále přes týden cvičilo, sedadla byla odsunuta dozadu. V sobotu se nářadí přeneslo do před-sálu, sedadla se dala na svá místa a o víkendu se promítaly filmy. O úklid a topení v amerických kamnech se staral sokolník, bratr Vanžura, s manželkou a jejich dcera Minda. Sokolský biograf měl kabinu vně budovy na betonovém sloupu, lezlo se tam po žebříku. V promítací kabině se střídali bratři Karel a Josef Caldové a bratr Havlena z Karlíka.

Petrákoví měli dva syny a dvě dcery. Starší dcera *Marie* se provdala za Josefa Noska, ale brzy ovdověla. Jejich syn *Luděk* byl za války nasazený v Norsku a vzal si za manželku *Norku Ogot*. Měli syna *Ludka*, který žije s matkou v Norsku, a dceru *Karin*, jež záhy zemřela.

Druhá dcera *Františka* - říkalo se jí *Fanyнка* - byla veselá a výřečná, hrávala divadlo, se provdala za Josefa Klímu, který byl v roce 1944 zatčen pro ironické poznámky na Hitlera a vězněn v koncentračním táboře. Měli dceru *Helenu* a syna Josefa, známého reportéra televize *Nova*, novináře a spisovatele.

Starší syn *Jaroslav* byl úředníkem u Léčebného fondu a jako důchodce tu roznášel telegramy. Oženil se s *Boženou Andresovou*, která pocházela ze statku v Jílovišti. Nyní je jí 94 let. Jeho tři synové *Jaroslav*, *Jaromír* a *Tomáš* žijí v Dobřichovicích.

Mladší syn *František*, původně hodinář jako jeho otec, vypomáhal v šenkovně. Byl velmi populární, veselý a vtipný. Dobře fotografoval, několik snímků mu vyšlo i ve fotografických ročenkách. Hrál divadlo a také na kytaru. S páterem *Hradcem* složil jakoby kramářskou píseň o vraždě v Mokropsích : ... „zdejší strážmistr jak to uslyšel, browning si nabil, do Mokropes jel...“

Nedbal varování, že je Stará pošta sledována udavačem, a dostal se spolu se švagrem *Josefem Klímou* do koncentračního tábora. Ten přečkal, ale v roce 1946 tragicky zemřel při nehodě v Karlíku. Prý jel na motocyklu z Karlického údolí a na svahu u hřbitova byl v příkopu hospodářský vůz, který se snažilo několik lidí vytlačit na vozovku. Všichni tlačili zezadu a nikdo nebyl u oje. Přední kolo vymrštilo oj do cesty a na ni *František Petrák* najel.

K Petrákům chodilo mnoho hostů přímo do kuchyně. Byla to širší mírně lomená chodba, končící dveřmi do Petrákovíc pokoje a do ložnice. Po jedné straně byl delší pracovní stůl, štoček, jak se říkalo, naproti ve zdi police. Mezi dveřmi z venkovní chodby do kuchyně a dveřmi do šenkovny byla běžná kachlová kamna. Z venkovní chodby byl vstup do letní kuchyně s mohutným sporákem. Ta byla v činnosti v letní sezóně, kdy chodilo mnoho letních hostů na obědy. V hospodě pak byl „švicuň“.

V letní kuchyni sedávaly manželky některých členů stolní společnosti, např. stará paní Nosková, paní Karmanová, paní Frýdlová aj. Několikrát tu poseděla i paní Píšová, manželka prof. Dědečka, která účinkovala v některé pražské amatérské scéně jako zpěvačka. Asi dvakrát sem zavítala primabalerína Jelizaveta Nikolská, když tu hostovala na sokolské akademii. Na kus řeči se zastavila některá ze členek kočovné divadelní společnosti rodiny Faltusovy, když tu měla „štaci“. Kočovní herci měli tvrdý život. Po představení se tu dobře za pár šestáků najedli. Někdy sem zaskočil některý host ze šenkovny na popovídání. Stávalo se i, že tam vpadl pan Petrák a pěnil: „Potřebuju kafe a v kamnech je skoro tma. Voni mají všichni v těch pupkách kosti, že nemůžou přiložit!“ A paní Petráková volala: „Holky, přiložte honem, starej začíná řídit!“ Občas se zastavil Jarda K. z Letů, prototyp pražských „pepíků“, bývalý žák pana učitele Frýdla, zašel k němu ke stolu a povídá: „Pane řidičí, dejte mi kafe, pudu vám na pohřeb.“

Stará pošta byla společenským centrem starých Dobřichovic, některé spolky tam odbyvaly schůze, hrálo se tu divadlo, občas se nachomýtl nějaký hypnotizér, pojezdny biograf, konaly se tu přednášky. Biograf bývával venku na dvorku. Ve stavení vystrčeném do silnice na Lety bydlel pan Vanžura, sokolník, hodinařil tu František Petrák a „oficínu“ tu provozoval přeučtivý pan Mertlík. Při bálech se v oficíně dlouho svítilo, manželé Mertlíkovi se tužili a upravené dámy šly rovnou na sál.

Toto stavení spolu s vjezdovými a výjezdovými vraty tvořilo s hospodou uzavřený celek.

V hasičské kronice je zapsáno:

„Rok 1950 nám odebral našeho mecenáše a nenahraditelného čestného člena, bratra Tomáše Petráka, majitele hostince „Stará pošta“. Byl to té doby náš nejstarší člen, který s hasiči žil od svého mládí, který hasiče miloval a vždy jako vzorný člen nás všude podporoval. Předtím zemřela mu manželka, sestra Františka Petráková, a tragicky ze světa smeten jeho syn – také náš člen – zvláště v dramatickém odboru – náš bratr František Petrák.

Všichni tito z rodiny Petrákovy byli našimi vždy upřímnými členy, zastánci a podporovateli.

Se všemi se na Karlickém hřbitově za náš sbor loučil čestný starosta hasičů pan František Fürst. Čest jejich upřímné lásce, památce v naší oddanosti!“

Po roce 1948 si hospodu pronajala Jednota a v roce 1960 byla zestátněna.

Zpracovala J. Váňová

JAK SE NAŠI PŘEDKOVÉ BRÁNILI PROTI POVODNÍM

Po loňské povodni se mnoho hovoří o záplavových pásmech, o tom, že územní plány by měly vymezit kde stavět a naopak kde nestavět domy pro bydlení i stavby pro podnikání. Ale co to je to „záplavové pásmo“, to není tak lehké zjistit, resp. stanovit, ačkoliv by se nabízela ta nejjednodušší definice. Je to prostě území, které je při povodni zaplaveno vodou. V tomto případě by takovým záplavovým pásmem byly tři čtvrtiny Dobřichovic a pokud bychom do tohoto režimu vztáhli i zaplavené suterény a sklepy, pak ještě více. V podstatě celý levý břeh a celá oblast mezi řekou a tratí na pravém břehu včetně oblasti Plzeňka, i když ta již leží za tratí, ale voda se tam dostane. Zřejmě tedy platí to, co mi nedávno někdo řekl: největší chybu udělal praotec Dobřich, když se v hluboké minulosti usadil na březích řeky a na tomto místě se začala naše obec rozvíjet.

Je jisté, že mnoho a mnoho generací dobřichovických občanů žilo v průběhu staletí s povodněmi, mnozí je osobně zažili, ztratili při nich majetky, někteří dokonce i životy, ale mnoho se až do dnešních dnů nepoučili. Vždyť jedna z prvních povodní na Berounce je podle berounské kroniky doložena již v roce 1029, tedy téměř před 1000 roky! Povodně přicházely sice nečekaně, ale v podstatě pravidelně. Někdy jednou za 100 let, jindy méně často, jindy naopak 3x za deset let. Záznamy v kronikách, a to i v dobřichovických o tom hovoří jasně. Že jednou opět přijde povodeň stejná, nebo dokonce větší než byla ta loňská, je zcela zřejmé, ale nechceme o tom moc slyšet.

Vraťme se ale k nadpisu tohoto článku. Jediný skutečný způsob ochrany staveb proti velkým vodám je nestavět domy v záplavových pásmech. Je to velmi jednoduché, ale většinou neuskutečnitelné. K tomu následující příběh, který se opravdu stal a který asi velmi ovlivnil rozvoj a budoucí vzhled Dobřichovic. A s tím i osudy mnoha lidí.

Všichni jistě znáte dům čp. 65 na rohu ulic Anglické a 5. května u vstupu na novou lávku. Bydlel tam kdysi převozník Václav Kudrna, jehož otec stejného jména vyženil tento dům. Vzal si totiž dceru jiného dobřichovického převozníka, Václava Holcáta, jehož potomci stejného jména v naší obci bydlí dodnes. I potomci Václava Kudrny bydlí u lávky dodnes. Převoznictví bylo v této rodině určitě tradicí. Zatímco Václav Holcát převážel pod zámkem v době než byl postaven původní silniční most, tedy před rokem 1897, jeho vnuk Václav Kudrna (1900-1965) převážel od počátku 30. let tam, kde se dnes klene nová lávka.

Začátkem března roku 1893 si Václav Holcát (1841-1910) podal na zdejší obecní úřad žádost o přestavbu staré sušárny na ovoce na obytný dům. Můžeme si klidně představit, že vdával dceru a mladí manželé potřebovali někde bydlet. To je problém i dnešních dnů a existoval vždycky. Pro mladé novomanžele chtěl tedy přestavět

starou sušárnu na dům pro bydlení. Tato sušárna stála tehdy mezi poli, blízko Be-rounky v místech, kde je dnes právě onen převoznický dům čp. 65. V roce 1893 byl v Dobřichovicích starostou František Procházka, pradědeček paní Zuzany Halenkové, prvním radním Josef Nosek, rolník z čp. 26 v Palackého ulici, stavební záležitosti vyřizoval Josef Kusý, který měl dům ve Strmé ulici a jehož pra-prapravnuci (Matlovi a Šturmovi) zde bydlí dodnes.

V roce 1893 si lidé v Dobřichovicích dobře pamatovali rozsah ohromné povodně v roce 1872 i menší povodně v roce 1890 a proto obecní úřad v březnu 1893 panu Holcátovi jeho žádost zamítnul, a to s těmito slovy :

„Dle ustanovení §47 stavebního řádu se povolení ke stavbě domu udělit nemůže z ohledů těch, že staveniště ohroženo jest velkým nebezpečím vody a dále že staveniště jest z obce odlehlé.“ (poznámka - na konci 19. století byl posledním domem v dnešní ul. 5. května bývalý domek vodáků, tehdy obecní pastouška, čp. 18.)

Pan Holcát se s tímto rozhodnutím nesmířil a podal si odvolání. Všimněte si, že i před 110 roky byl podobný systém správního řádu jako je dnes. Odvolal se k Okresnímu výboru na Zbraslavi, který ale jeho odvolání v červnu 1893 zamítl a potvrdil rozhodnutí obecního, coby stavebního úřadu. Učinil to slovy:

„Pan stěžovatel v odvolání svém nevyvrátil podstatnost důvodů obecního úřadu vzhledem k § 47 zákona stavebního. Zjištěno jest, že parcela mimo obec mezi poli leží a že v případě povodně každým pádem vodou obklopena bude, takže přístup k ní nemožným jest, nelze tudíž z ohledů veřejných a policejních ku stavbě obytného stavení na místě tomto svoliti. Podepsán M. Walt - okresní starosta.“

Zdálo by se, že důvody pro nepovolání stavby obytného domu blízko řeky jsou jasné. Jedná se podle dnešní terminologie o „záplavové území“, takže by se tam nemělo stavět. Pan Holcát asi stavbu zahájil, nebo se alespoň snažil starou sušárnu opravovat nebo představit. Proto mu v září 1893 posílá starosta Procházka ostrý dopis, kde se dočteme:

„Zakazuji vám co nejpřísněji další opravování sušárny, jakož i vůbec jakékoliv přestavování nebo přistavování při sušárně té, ve které bydletí vůbec se nesmí, a to tím spíše an obhajuje zákonné ustanovení stavebního řádu (§ 28). Přestoupení tohoto zákazu trestáno by býti mohlo pokutou od 10 do 300 zl., případně vězením do 60 dnů. O tom vám věděti dávám. Podepsán Fr. Procházka - starosta“.

Vypadá to tedy v září 1893 pro Holcáta velmi špatně. Prováděl „černou stavbu“. Starosta a radní se zdají býti neoblomní a zřejmě mají i dost kompetencí (pokuta 300 zl. - to bylo tehdy spousta peněz, odhadem na dnešní měnu až 100.000 Kč). Také sedět 60 dnů ve vězení by nikdo jistě nechtěl. Archiv ale mlčí co bylo dále. Archiv mlčí, ale skutečnost známe.

Sušárna na ovoce byla na obytný dům stejně přes zákazy starosty a radních přestavěna. Do čp. 65 se nastěhovala Holcátova dcera Veronika (1874-1956) s novomanželem Václavem Kudrnou st.(1866-1939) a dům zde stojí dodnes. A nejen to.

Obytné domy byly postupně postaveny v celé ulici 5. května a dnes jsou ještě o mnoho dále po proudu řeky. V této oblasti byla vybudována po roce 1920 dokonce celá nová čtvrť obytných domů, kde dnes bydlí snad čtvrtina všech obyvatel naší obce (oblast mezi řekou a Pražskou). Téměř všechny domy zde byly v srpnu 2002 zaplaveny vodou, což dobře dokumentuje správnost rozhodnutí obecního úřadu v roce 1893. Je zajímavé, že ho tehdy nikdo nerespektoval a stavbu domu u řeky si Václav Holcát prosadil. Pokud by ale tehdejší vedení obce na zákaz stavby trvalo, vypadaly by Dobřichovice dnes asi úplně jinak.

V. Kratochvíl

Povodeň 1941. Pohled od domu v Anglické ulici dne 11. února 1941. Zachycuje prostor dnešních bytových domů bytového družstva mezi ul. 5. května, Ke křížku a Anglickou, vlevo dům čp. 329 v ul. 5. května, uprostřed stodola u domu čp. 65 v ul. 5. května. Za stodolou je dům čp. 65 u lávky, nyní zvýšený o 1. patro.

Foto B. Geringer. Archiv OÚ Dobřichovice.

DOBŘICHOVICKÉ MŽENÍ V SÁLE DR. FÜRSTA V BŘEZNU, DUBNU A KVĚTNU 2004

19. března, pátek ve 20 hod
RADŮZA

RECITÁL

*V předvečer vyhlášení výsledků prestižní hudební ankety **ANDĚL** vystoupí v Dobřichovicích poprvé osobnost, nominovaná v této soutěži hned ve dvou kategoriích: jako **ZPĚVAČKA ROKU a OBJEV ROKU**.*

*Svébytná písničkářka a osobitá šansoniérka **RADŮZA**, vydala vloni znamenité album ...**při mně stůj**, a hudební kritici ji považují za výrazné oživení naší hudební scény. Zpívá, hraje na několik nástrojů, skládá texty i hudbu. Rovnou z ulice, kde ji objevila Zuzana Navarová, byla v Lucerně „předskokankou“ Suzanne Vega. Spolupracovala s legendárními **MARSYAS**, s **M. Pavlíčkem** a **ABRAXAS**, byla „předskokankou“ **Mikea Oldfielda**. Končí studia skladby a komponuje scénickou hudbu. Čerpá z folkóru i šansonu a se svojí inspirací pracuje tak obratně, že se rychle zařadila ke špičce naší alternativní hudební scény a sklízí úspěchy i v zahraničí.*

27. března, SOBOTA v 15 hod.

Divadlo PRO NEJMENŠÍ DIVÁKY

DIVADÉLKO KRAB – JAK LIŠÁK K BOULÍM NA HLAVĚ PŘIŠEL

Pamatujete? Není to tak dávno, co paní Pařízková a paní Paloučková zahrály pohádku z lesa, ukrytou v kouzelném plášti. I tentokrát mají připravenou pohádku o zvířátkách: o myšce, kocourovi, slepici a lišce. Přesvědčíme se s nimi, že je lepší nechytračit, ale navzájem si pomáhat a být kamarádi.

27. března, VÝJIMEČNĚ v SOBOTU v 19 hod.

KONCERT

BONA FIDE KVARTET A LADISLAV HORÁK

*Složení souboru je variací smyčcového kvarteta, kde part prvních houslí hraje příčná flétna. **Bona Fide** pozornost věnuje zejména hudebnímu klasicismu, který skladbám pro kvarteto s flétnou velmi přál, a světové moderně, především dvacátému století. Jednotliví členové souboru, jehož věkový průměr je 29 let, jsou absolventy konservatoří nebo AMU. Jsou to: Flétnista **Petr Grau**, houslista **Jakub Janský**, violistka **Hana Kučerová** a violoncellista **Petr Janek**. V posledních dvou letech soubor pravidelně vystupuje s předním českým akordeonistou **Ladislavem Horákem**. Programově se soubor věnuje interpretaci děl, která mohou zaujmout i posluchače, kteří obvykle moderní vážnou hudbu neposlouchají. Mezi ně jednoznačně patří argentinský skladatel **Astor Piazzolla (1921-1992)**. Samostatnou kapitolou je zájem souboru o soudobé české autory, včetně premiérových provedení skladeb psaných přímo pro něj. Kvarteto vystupuje několikrát ročně na českých i zahraničních pódiiích se zcela novým programem. Pravidelně koncertuje po celé České republice, účastní se festivalů soudobé hudby a má za sebou úspěšná natáčení pro rozhlas i televizi.*

PROGRAM V DUBNU 2004:

Pátek 2. dubna ve 20.00

KONCERT

ARS NOVA CONSORT – V ZAJETÍ LÁSKY

Milostná lyrika v hudbě francouzských a italských dvorů 14. století, zaznějí skladby G. De Machaut a F. Landiniho.

Program je pozvánkou do světa dvorské hudby na přelomu středověku a renesance, kterému vévodil ideál rytíře. Ten nebyl však pouze dobyvatelem, ale i ochráncem a ctitelem dam, jak je zřejmé ze základního a jediného tématu tvorby tehdejších manýristických básníků a skladatelů.

Pátek 16. dubna v 10. 00

ZADÁNO pro MŠ a ZŠ

BUCHTY A LOUTKY – ŽABÁK VALENTÝN

Je žabák Valentýn skutečným princem a najde svoji princeznu? S kým se na svém putování potká a nezabloudí nakonec?

Pátek 16. dubna ve 20. 00

DIVADLO PRO VELKÉ DIVÁKY

BUCHTY A LOUTKY – ROCKY IX.

Po legendárním vojínu Meresjevovi a králi Gilgamešovi další akční hrdina v nejnovější inscenaci souboru, hravího pravidelně ve Švandově divadle rakvičkovou loutkařinu.

Pátek 30. dubna ve 20. 00

RECITÁL

DÁŠA ANDRTOVÁ - VOŇKOVÁ

„Čarodějnická“ premiéra interpretky, která se na naší folkové scéně pohybuje už bezmála tři desetiletí. Ačkoli umí zpívat drsně, v poslední době kouzlí i poetičností, vytrvale přitom sleduje vlastní, autentickou cestu.

Na květen připravuji:

6. května, čtvrtek

Představení pro MŠ a ZŠ

10. 00 Spolek Kejklíř – Můj medvěd Flóra

11. 00 Soubor DAMARU - Taneční zeměpis

21. května, pátek ve 20. 00

RECITÁL

SLÁVEK KLECANDR

Martina Hrdličková

Dříve, než se rozběhnou jarní kola fotbalových soutěží, přinášíme tabulky s postavením dobřichovických týmů, které se nevešly k článku p. M. Omáčky, otisknutému v minulém čísle na s. 26-27.

A TÝM – IV. TŘÍDA B

1. Dobřichovice A	13	9	3	1	60:16	30	(12)
2. Klinec	13	9	1	3	41:18	28	(7)
3. D. Břežany	13	8	1	4	41:19	25	(4)
4. Mníšek B	13	8	1	4	45:33	25	(4)
5. Kazín B	13	7	1	5	26:25	22	(4)
6. Davle B	13	5	3	5	33:27	18	(0)
7. Všenory B	13	6	0	7	28:37	18	(0)
8. Hvozdnice B	13	5	2	6	34:34	17	(-1)
9. Čísovice B	13	5	2	6	20:22	17	(-4)
10. Černošice B	13	4	4	5	22:29	16	(-5)
11. Kosoř B	13	5	1	7	20:23	16	(-5)
12. Kytín	13	2	4	7	13:27	10	(-11)
13. Dobříč B	13	2	3	8	22:44	9	(- 9)
14. Vonoklasy C	13	2	2	9	12:53	8	(-10)

B TÝM – IV. TŘÍDA A

1. Všenory	13	10	2	1	47:12	32	(14)
2. Štěchovice B	13	10	1	2	39:17	31	(13)
3. Průhonice B	13	8	2	3	40:23	26	(5)
4. Dobřichovice B	13	7	4	2	29:19	25	(7)
5. Vrané	13	7	3	3	29:23	24	(3)
6. Zvole B	13	7	2	4	42:30	23	(2)
7. Okrouhlo B	13	6	4	3	23:20	22	(1)
8. Jílové B	13	6	1	6	38:24	19	(1)
9. Vestec B	13	4	2	7	22:34	14	(- 7)
10. Krňany B	13	4	0	9	22:39	12	(- 9)
11. Libeň B	13	3	1	9	25:37	10	(-11)
12. D. Jirčany B	13	2	3	8	21:44	9	(- 9)
13. D. Břežany B	13	2	1	10	15:44	7	(-11)
14. Libeň B	13	2	0	11	18:44	6	(-12)

OKRESNÍ PŘEBOR DOROSTU B

1. Mníšek	9	7	1	1	35:11	22	(7)
2. Všenory	9	6	1	2	32:11	19	(4)
3. Dobřichovice	9	5	3	1	46:29	18	(6)
4. Hostivice	9	5	1	3	46:18	16	(1)
5. Kazín	9	4	0	5	33:24	12	(0)
6. Horoměřice	9	2	5	2	24:27	11	(-1)
7. Řevnice	9	3	1	5	25:37	10	(-5)
8. Úhonice	9	2	3	4	22:28	9	(-3)
9. Holubice	9	1	1	7	19:56	4	(-11)
10. Libčice	9	1	0	8	18:65	3	(-9)

ŽÁCI – OKRESNÍ PŘEBOR B

1. Klinec	8	6	2	0	30:9	20	(8)
2. Davle	8	6	1	1	44:5	19	(7)
3. Třebotov	8	6	1	1	42:18	19	(7)
4. Řevnice	8	4	0	4	49:22	12	(0)
5. Dobřichovice	8	4	0	4	35:26	12	(0)
6. Kosof	8	3	0	5	14:38	9	(-3)
7. Hvozdnice	8	2	1	5	19:38	7	(-5)
8. Jíloviště	8	1	0	7	14:43	3	(-9)
9. Čísovice	8	0	1	7	13:67	1	(-11)

* * *

STRUČNĚ K PRŮBĚHU VOLEJBALOVÝCH SOUTĚŽÍ

Mistrovské soutěže volejbalistů se blíží k závěru. Družstvu mužů se letos poprvé v pětileté účasti v 1. lize nepodařilo postoupit do finálové skupiny, a tak hraje „pouze“ ve skupině o 7.-12. místo, kde se drží v popředí. O sestupujícím do 2. ligy se rozhodne mezi družstvy Rakovníku a Plzně. Družstvo žen, které loni ve 2. lize skončilo na 7. místě z deseti účastníků, s velkou pravděpodobností skončí na této pozici i letos. Téměř jistým sestupujícím jsou ženy Mělníku.

B - družstvu mužů, které hraje 2. ligu, se zatím stále nedaří odpoutat se z devátého místa tabulky. Závěrečné hodnocení účasti našich volejbalových družstev a konečné tabulky soutěží, ve kterých hrají, přineseme v příštím Kukátku.

HgS

ORIENTAČNÍ BĚH

V podzimním klasifikačním žebříčku středočeské oblasti, který je vyhodnocen ze 4 závodů (a nebyl k dispozici do uzávěrky minulého Kukátka) si Šárka Rusá potvrdila druhým místem ze 12. v kategorii D 12 (žákyně do 12. let) licenci B (dříve výkonnostní třídu), získanou již v jarním žebříčku, a Tomáš Rusý si vyběhl druhým místem ze 16. také licenci B v kategorii H 12 (i když věkem patřil ještě do kategorie H 10).

Členové oddílu OB TJ Sokol Dobříchovice využili po skončení podzimních závodů pěkného teplého počasí před Vánocemi k tréninkům na nové mapě v prostoru nad Kytínskou loukou. Po napadnutí sněhu pak naběhali mnoho desítek kilometrů na lyžích po zdejších hřebenech.

Tři členové oddílu se letos účastní lyžařských závodů v OB zařazených do celostátního žebříčku a nevedou si špatně. Podle průběžného hodnocení z prvních pěti závodů je Pavla Mrázová druhá ze šesti v kategorii D 35 (35 až 39 let) a Antonín Procházka druhý ze 12. v kategorii H 45 (45 až 49 let). Závody se konaly u Králík, v Harrachově, v Zubří na Č.M.Vysočině a poslední budou koncem února na německé straně Šumavy v areálu Grosser Arber poblíž Železné Rudy.

Oddíl má též zastoupení – i když sporé – v sérii tréninkových závodů tak zvané „Pražské zimní ligy“. Dva z těchto závodů byly v okolí Dobříchovic. V prvním únorovém týdnu byl téměř celý oddíl v Krušných horách na Mariánské. Naštěstí tam bylo tolik sněhu, že se dalo i přes vysoké teploty lyžovat celý týden. Na závěr tohoto soustředění byl v areálu na „Jahodové louce“ u Božího Daru uspořádán dospělými orientační běh pro děti do jedenácti let. Orientaci zvládly všechny děti dobře, nejrychlejší byl Tomáš Rusý a z děvčat Pavla Mrázová mladší.

Oddíl má nyní v plánu uskutečnit několik tréninků v okolí a pak v druhé polovině března začínají již závody zařazené do jarního středočeského žebříčku. Nechcete také s námi?

M. Cupák

INZERCE

Ceny inzerce v Kukátku 2004:

Obvyklá je individuálně sjednaná smluvní cena. Není-li cena předem sjednána, účtuje se pro soukromé textové inzeráty do 20 slov 100 Kč, každé další slovo 5 Kč, podnikatelské textové inzeráty do 20 slov 200 Kč, každé další slovo 5 Kč, plošná reklama podle velikosti od 900 Kč. Inzeráty je možné podávat písemně, elektronicky nebo osobně na adresu redakce nebo k rukám členů redakční rady – kontaktní spojení v inzerátu na 2. straně obálky. Úhrada: v hotovosti při podání inzerátu nebo složenkou na účet 136611003/0400 vedený v Živnostenské bance (Dobřich s.r.o.), u plošných inzerátů fakturou.

CAFÉ DELI CAFÉ DELI CAFÉ DELI CAFÉ DELI CAFÉ

NOVĚ OTEVŘENO

DELI

&

CAFÉ

V ČERNOŠICÍCH (naproti hotelu Kazín)

*zákusky a dorty
chlebíčky, saláty, lahůdky
sladké i slané pečivo
teplé nápoje a vína
doplňkový prodej*

*Otevřeno každý den, těšíme se na vás!
Objednávky na tel.: 251 640 316, 602 388 502*

CAFÉ DELI CAFÉ DELI CAFÉ DELI CAFÉ DELI CAFÉ

Pizzeria & Caffeteria

"LA TERESIA"

s.r.o.

Pizzeria - Caffeteria "La Teresia"

Palackého náměstí 951
252 29 Dobřichovice

Telefon: 257 713 198

Otevřeno denně: 11.00 - 24:00 hod.

IČ: 26760762

DIČ: 008-26760762

Dobřichovice

Dobřichovice

Coca-Cola®

DOBŘICHOVICKÉ KUKÁTKO. Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574. Vydává Dobřich, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení: Ing.Vladimír Bezděk, Doc.Dr.E.Calda, Ing.Daniel Havlík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Hana Škapová, Jana Váňová. Tisk Jan Kaliba, Modřany. Uzávěrka tohoto čísla 15.2. 2004. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 5. 2004. Adresa: Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice (gegorius@centrum.cz). Distribuováno laskavou péčí dobřichovických poštovních doručovatelek a s přispěním obce Dobřichovice. Kukátko také najdete na internetu v rámci www stránky obce Dobřichovic.